

...En niets dan de waarheid!

(Nothing but the Truth)

Komische thriller in twee bedrijven

door

PHILIP J. ANDERSON

vertaling

Aris Bremer

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **...EN NIETS DAN DE WAARHEID! - NOTHING BUT THE TRUTH** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PHILIP J. ANDERSON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 2003 Pioneer Drama Service, Inc.
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

DAVID MCNEELY - passagier aan boord van een oceaanstomer, ca 25 jaar, hij begeleidt:

MARY MCNEELY - zijn zuster, reizend naar China waar ze in de missie gaat werken, ca 22 jaar

STANLEY - een attente steward

KATE MILLER - ook passagier, een opvallend knappe en wat geheimzinnige vrouw, ca 25 jaar

PETE JONES - medepassagier, een opdringerige man, ca 30 jaar

LILIAN ELIAS - dominerende koppelaarster, ca 52 jaar, begeleidt met:

WALTER ELIAS - haar man, zakenman, ca 58 jaar

PAULETTE CARTIER - Franse studente, ca 22 jaar, op haar terugreis na een uitwisselingsprogramma in de USA

OBER - de oberkelner

KAPITEIN KRAUS - de ervaren kapitein met mensenkennis

Eventueel figurerende medepassagiers.

TIJD: 1913

SITUATIE: Een oceaanstomer

Het voortoneel is over de hele breedte gescheiden van het podium door de reling van het schip. Rechtsvoor, achter de reling, is nog een klein deel van een reddingsloep zichtbaar. Midden rechts is een lange zitbank. De achterwand is strak blauw geschilderd met enkele lichte wolkpartijen. Daarvoor zien we van midden achter tot links achter een wand met daarin twee kajuitdeuren (van DAVID en MARY) elk met een rond raam. De scènes in de eetzaal vinden plaats op een voortoneel, eventueel te scheiden van het overige toneel door het toneelgordijn. In deze scènes zijn er 3 tafels en stoelen, rechts, midden en links, gedekt met borden, glazen, bestek en servetten.

SCÈNELIJST:

Eerste bedrijf:

Scène 1: Het passagiersdek. Middag. De haven van New York wordt verlaten.

Scène 2: De eetzaal. Voortoneel. Dezelfde dag, dinertijd.

Scène 3: Het passagierdek. De volgende morgen.

Scène 4: Het passagierdek. Dezelfde dag, rond het middaguur.

Tweede bedrijf:

Scène 1: De eetzaal. Voortoneel. Dezelfde dag, middag.

Scène 2: Het passagierdek. In de namiddag.

Scène 3: De eetzaal. Dezelfde dag, dinertijd.

Scène 4: Het passagierdek. Diezelfde avond na het diner.

Een lijst van benodigdheden en opmerkingen over de kleding vindt u aan het einde van het tekstboek.

EERSTE BEDRIJF

scène 1

Een zomermiddag in 1913. Het passagierdek van een oceaanstomer. Het diepe geluid van de scheepshoorn. Het schip verlaat de haven van New York. Passagiers en bemanning staan aan de reling en wuiven naar de achterblijvers. Deze opwinding is snel over als de kade uit zicht is. In kleine groepjes gaat men naar links en rechts af. Alleen DAVID en MARY blijven rechts voor staan. DAVID heeft een krant bij zich.

DAVID: *(kijkt over de reling de verte in)* Nou, Mary, daar gaat New York. Eindelijk zijn we onderweg.

MARY: O ja, is het niet reuze opwindend, David? Over nog maar een paar maanden en dan zijn we in China. Duizenden...

DAVID: *(valt in de rede)* “Duizenden verloren zielen wachten daar op de zendinge Mary McNeely.” Ik weet het. Maar je zult nog even je zendingsdrift moeten beheersen, China is gelukkig nog een paar maanden van hier en nu verwijderd. Tussen hier en daar zien we eerst nog de rest van de wereld. Londen, de landen om de Middellandse Zee, Egypte, India. Proeven we de ontdekking van nieuwe culturen, beleven we spannende avonturen in verre vreemde landen. Deze reis wordt de belevenis van ons leven.

MARY: Ik ben zo blij dat je besloten hebt met me mee te reizen. Zonder jou, grote broer van me, had ik nu al last van heimwee gehad.

DAVID: Heimwee? Hoe kan je ook maar aan zoiets als heimwee denken? Jij gaat zoveel spannends beleven! Ik voel me zo bevrijd. Wij hebben ons duffe stadje achter ons gelaten.

MARY: Toe nou, David, Albany is toch niet zo duf. *(plagend)* Ik denk dat je met dat “achter ons gelaten” vooral op Amy McGilly doelt.

DAVID: Amy speelt daarin wel een rol natuurlijk, dat begrijp je.

MARY: En toch is Amy een knap meisje.

DAVID: Knap saai, ja! Zij dacht alleen maar aan trouwen, huisje bouwen bij vaders boerderij, gezinnetje beginnen en daar had ze natuurlijk een man bij nodig. En zij dacht dat ik die man maar moest zijn.

MARY: Wat is er verkeerd aan trouwen en een gezin stichten?

DAVID: Daar is niets verkeerd aan, het is alleen maar saai. Wat ik zoek is een avontuurlijke vrouw die van opwindende belevenissen houdt. Iemand die groots en meeslepend wil leven.

MARY: Ik dacht altijd dat je alleen maar op een schoonheid uit was.

DAVID: Zij moet natuurlijk ook een schoonheid zijn.

MARY: Je bent hopeloos.

DAVID: Ik ben niet hopeloos. In feite ben ik vol van hoop. Hier, dit, dit is het echte leven! Hier heb ik veel meer kans het perfecte meisje te vinden.

MARY: Je moet wat geduld hebben en op God vertrouwen. Hij zal je het goede meisje doen vinden.

DAVID: Nu lijkt het net alsof dat de reden is waarom ik hier ben. Ik ben hier bij jou, omdat ik vader en moeder beloofd heb voor jou te zorgen.

MARY: Vader en moeder zijn tien jaar geleden gestorven, David. Ik ben niet meer het kleine meisje van toen.

DAVID: Maar je hebt me nog wel nodig. De wereld is gevaarlijk, zusje. Een vrouw alleen op reis is een gemakkelijke prooi voor dieven en andere slechte individuen. En dat vooral in die vreemde landen. Wat zou jij kunnen doen als jou zomaar je geld werd ontstolen? Wat zou je doen als jij te maken krijgt met een internationaal conflict?

MARY: Aan wat voor conflict denk je dan?

DAVID: *(gebaart met de krant)* Luister naar deze krantenkop. *(leest)* "Engeland en Duitsland in hevig conflict over de Atlantische scheepvaart. Beide landen beschuldigen elkaar van sabotage." Dat bedoel ik. Een internationaal incident kan zomaar plaatsvinden. Jij zou blij moeten zijn met mij als beschermer. *(tijdens Mary's antwoord komt STANLEY op van links. Hij heeft een klembord bij zich en gaat over naar rechts)*

MARY: Jij mijn beschermer? David, ik vertrouw er op dat God mij beschermt. Trouwens, stel dat men dit schip wil laten zinken, wat zou jij daar aan kunnen doen? Wat voor verschil maakt dat uit of jij dan hier bent of niet?

STANLEY: *(naar hen toe)* Neem me niet kwalijk, maar deze opmerkingen moest ik wel horen. U moet zich geen zorgen maken over een eventueel zinken van dit schip. Na de tragedie van de Titanic vorig voorjaar zijn allerlei voorzorgen standaard geworden.

DAVID: Sorry. Ik bedoelde echt niet te insinueren dat dit schip onveilig zou zijn. En het was al helemaal niet mijn bedoeling mijn twijfel over de bemanning uit te spreken.

STANLEY: Het is goed, sir. Kijk, u bent niet de enige die zich tegenwoordig zorgen maakt over het veilig reizen per schip. Het is mijn taak bezorgde passagiers gerust te stellen. Mijn naam is

Stanley. Tijdens de reis ben ik uw steward. (*kijkt op zijn klembord*) U bent mr en mrs McNeely?

MARY: Ik ben miss McNeely. David is mijn broer, niet mijn echtgenoot.

STANLEY: (*noteert dit*) Juist. Dat verklaart in elk geval waarom u twee hutten hebt. (*wijst naar de hutdeuren*) Dit hier zijn uw hutten, uw bagage bevindt zich al daar en hier zijn uw sleutels. (*geeft hen elk een sleutel*) Kan ik u ergens anders nog mee van dienst zijn?

MARY: Hoe laat is het diner?

STANLEY: Het diner is vanaf zeven uur in de eetzaal.

MARY: Dank u wel, Stanley. (*STANLEY rechts af; tegen DAVID*) Ik ga nu mijn koffers uitpakken en voor het diner wil ik ook nog even rusten.

DAVID: Dat is een goed plan, Mary. (*MARY af in de hut links achter; DAVID loopt richting zijn hut midden achter. KATE komt op van links, DAVID ziet haar naar de bank lopen en daar met een boek plaatsnemen*) Maar ik denk dat ik nog even op het dek blijf om... van het uitzicht te genieten. (*strijkt zijn haar glad, trekt zijn overhemd recht, ruikt terloops aan zijn oksels; juist als hij naar KATE toe wil gaan komt PETE op van rechts, deze stopt bij KATE; van afstand volgt DAVID hun conversatie*)

PETE: (*tegen KATE*) Neem me niet kwalijk, maar waar kennen wij elkaar van?

KATE: Wij kennen elkaar niet.

PETE: Mijn naam is Jones. Pete Jones. U heet?

KATE: Kate Miller.

PETE: Kijk eens aan, dan kennen we elkaar nu wel. (*gaat naast haar op de bank zitten, zij schuift wat weg en probeert hem te negeren*) Wat leest u daar?

KATE: Ik heb liever dat u...

PETE: (*interrumpeert*) Wat vindt u van dit schip? Het heeft wel veel te bieden, vindt u niet? Was u ooit eerder op zo'n schip?

KATE: Ik ben op het ogenblik liever alleen.

PETE: Dat zegt u omdat u mij nog niet goed kent. Ik weet zeker dat u als wij elkaar beter leren kennen...

KATE: (*staat op, gaat naar links*) Excuseer, ik ga naar mijn hut.

PETE: (*wil haar volgen*) Mag ik zover met u oplopen?

KATE: Nee! (*links af, PETE volgt haar maar DAVID stopt hem*)

DAVID: Kom, laat mevrouw gaan. Begrijpt u niet dat ze liever met rust gelaten wordt?

PETE: Wie bent u? Haar lijfwacht?

DAVID: Nee, ik wil alleen...

PETE: Haar echtgenoot?

DAVID: Nee, ik....

PETE: Haar broer?

DAVID: Nee...

PETE: Dan begrijp ik niet waar u zich mee bemoeit! (*kijkt over Davids schouder waar Kate heengaat*) Nu is ze er vandoor. Luister, ik heb een oogje op deze dame en ik wens daarbij niet door u voor de voeten gelopen te worden!

DAVID: En als ik dat toch doe?

PETE: Dan gaat u daar spijt van krijgen! (*gaat links af; DAVID kijkt hem fronsend na, gaat dan af in zijn hut. Het echtpaar ELIAS en PAULETTE komen op van links en stoppen in het midden, ze lijken verdwaald te zijn*)

LILIAN: Nee, hier is het ook niet.

WALTER: Lilian, luister. (*wijst naar rechts*) Onze hutten zijn die kant op, daar om die hoek. Als je nou 'ns één keer...

LILIAN: Nee, Walter! Als jij nou 'ns één keer toegaf dat je gewoon verdwaald bent. "Onze hutten zijn die kant op, daar om die hoek" Ha! Als we jouw aanwijzingen volgen, lopen we nog weken zoekend op dit schip rond. Foei, ik ben buiten adem. Laten we eerst er maar eens bij gaan zitten. (*alledrie zitten op de bank*) Paulette, wat ben je akelig stil. Is er iets aan de hand, lief kind?

PAULETTE: (*spreekt met een Frans accent*) O, madame. Ik denk ik maak mij een beetje zorgen om terug te gaan naar Paris. Nu ik heb afgestudeerd aan de universiteit, ik weet niet wat te doen nu met mijn leven.

LILIAN: Dat lijkt me nogal voor de hand te liggen voor een meisje van jouw leeftijd. Je zult allereerst een nieuwe vriend moeten vinden nu je vorige jou hebt laten zitten. (*PAULETTE kijkt treurig*)

WALTER: Lilian, is het nou nodig daar steeds maar weer op terug te komen?

LILIAN: Ik breng het alleen maar ter sprake omdat zo'n zeereis de gelegenheid is om kennis te maken met geschikte kandidaten.

WALTER: Ja, dat zei je ook van de treinreis vanuit Philadelphia. En van dat weekend in New York.

LILIAN: (*tegen PAULETTE*) Ik weet zeker dat we nu een nieuwe vriend voor je zullen vinden, kind. Er moeten massa's vrijgezellen rondlopen op een schip als deze. We hoeven alleen maar er één uit te kiezen. (*na een korte stilte staat ze op*) We moeten nu echt de weg terug naar

onze hutten vinden. We moeten ons nog voor het diner kleden. Vanavond zitten we aan de kapiteinstafel, denk daar aan.

WALTER: *(staat)* Dat ben ik echt niet vergeten, Lilian. *(PAULETTE staat ook)*

LILIAN: *(kijkt links en rechts)* Vooruit dan, waar zijn onze hutten?

WALTER: *(wijst naar rechts)*) Onze hutten zijn die kant op, daar om die hoek.

LILIAN: Nee, Walter, nee, ik zei het zojuist al! Als jij nou 'ns één keer toegaf dat je gewoon verdwaald bent. "Onze hutten zijn die kant op, daar om die hoek" Als we aanleggen in Londen, dan heb je misschien net onze hutten gevonden. *(STANLEY op van rechts)* Joehoe! U daar, jongeman...

STANLEY: Ja, mevrouw. Kan ik helpen?

LILIAN: Dat kunt u beslist. Ik ben mrs Elias, Lilian Elias en dit is mijn man Walter. En dit... *(duwt PAULETTE naar voren)* is miss Paulette Cartier. Ze komt uit Frankrijk en ze kijkt sinds kort uit naar een nieuwe vriend. Wellicht kunt u voor een lijst zorgen met alle geschikte jongemannen...

WALTER: Lilian!

LILIAN: *(duwt WALTER op zij, glimlacht naar STANLEY)* In elk geval besloten wij eens een kijkje te nemen op dit prachtige schip en nu weet mijn man de weg terug naar onze hutten niet meer.

STANLEY: Geen probleem, mevrouw. Ik zal 'ns kijken... *(kijkt op zijn klembord)* O, kijk, daar heb ik jullie al. *(wijst naar rechts)* Uw hutten zijn die kant op, daar om die hoek. Volgt u mij maar, ik breng u er naar toe.

LILIAN: O, hartelijk dank, jongeman. Zonder u zouden we ze nooit gevonden hebben. *(ALLEN rechts af; doek of donkerslag)*

Scène 2

Licht op de eetzaal (voortoneel). Vroeg in de avond. We zien drie gedekte tafels, linksvoor, middenvoor en rechtsvoor. Spot op de tafel links voor waar DAVID en MARY eten. Onbedoeld lijkt het kostuum van DAVID op die van de kelners.

DAVID: Wat vind ik dit gênant!

MARY: Kom op, David, zit er niet over in. Dit pak staat je heel goed.

DAVID: *(als de OBER opkomt van rechts en langs hun tafel gaat)* Ja, maar alle kelners lopen er ook in!

OBER: Is er nog iets wat ik voor u kan doen?

MARY: *(legt haar bestek neer)* Nee, dank u, we zijn juist klaar. *(OBER rechts af; zij veegt haar mond af met het servet)* Het was heerlijk, vind je niet?

DAVID: *(mat)* Jawel.

MARY: Wat is er, David?

DAVID: Ach, ik weet niet... Ik verveel me alleen. Tot nu is de reis niet zo opwindend als ik me had voorgesteld.

MARY: Maar we zijn nog maar een paar uur onderweg! *(DAVID antwoordt niet, zij probeert een gesprek te beginnen)* Wel, hoe is je hut?

DAVID: Wel mooi.

MARY: Wel mooi? Als de jouwe net is als die van mij dan is hij schitterend! Al dat houtsnijwerk, dat porseleinen sanitair.

DAVID: Ja, dat is ook mooi.

MARY: Het hele schip is zo... elegant. Neem deze eetzaal. *(kijkt rond)* Dat Chinees porselein, het kristal, die schitterende kandelaars.

DAVID: Ja, is ook schitterend... *(de KAPITEIN komt op van links met het echtpaar ELIAS en PAULETTE. Ze gaan aan de tafel middenvoor zitten)*

MARY: En iedereen gaat zo goed gekleed.

DAVID: *(sarcastisch)* Ja, vooral de kelners.

MARY: *(kijkt naar de kapiteinstafel)* Kijk daar, dat zal de kapitein zijn. *(spot op de kapiteinstafel)*

KAPITEIN: Wel, miss Cartier, vertel eens, hebt u een goed verblijf gehad in Philadelphia?

PAULETTE: Mais oui, mon captain. Ik heb een heel goed verblijf gehad in Amerika. Ik heb ook geleerd zoveel aan de universiteit. En nu ik terugga naar Paris, ik zal zeker missen monsieur en madame Elias. Zij zijn geworden mijn familie américain.

LILIAN: En wij hebben van jou genoten, lief kind. Het is daarom dan ook zo spijtig dat we geen geschikte Amerikaanse jongen voor je hebben gevonden om mee te trouwen.

WALTER: O, Lilian, begin daar toch niet steeds over. Je probeert nu al maanden een man voor het arme kind te vinden. Geef dat toch gewoon op en laat ons wat van deze reis genieten.

LILIAN: O nee, Walter, o nee. Ik geef het niet op. Voor Paulette zou het zo'n troost zijn een nieuwe vriend te leren kennen nadat ze zo wreed aan de kant is geschoven.

WALTER: Lilian, ik denk niet dat we nu...

LILIAN: (*reageert niet op haar man, tegen de KAPITEIN*) Moet u zich voorstellen, kapitein. Drie en een half jaar schreef deze jongedame trouw drie keer per week naar haar verloofde, Jaques... (*tegen PAULETTE*) Wat was zijn achternaam ook weer, lieverd?

PAULETTE: (*triest*) Cochon.

LILIAN: Dat zeg ik, Jaques Cochon. En toen, zomaar, zes maanden geleden...

PAULETTE: Alstublieft, madame Elias, ik wil niet...

LILIAN: Kom, lief kind, dat wil je wel. De beste manier om met je problemen om te gaan is er over te praten.

PAULETTE: Maar...

LILIAN: Dus moet je nu even stil zijn. Waar was ik? O ja, zes maanden geleden. Die Jaques Cochon verbrak zomaar hun verloving, hij was in Parijs verliefd geworden op een andere vrouw! Moet u zich voorstellen, kapitein! Na zo'n lang engagement zomaar, nog geen zes maanden voor een warm weerzien, dankt hij haar af zoals je een paar oude schoenen afdankt. Deze arme lieverd heeft een pijnlijke ervaring opgedaan. Het was allemaal zo gênant!

WALTER: Maar dat is nu allemaal achter de rug.

LILIAN: Het is pas echt achter de rug als ik een geschikte vriend voor haar vind. Het is nooit te laat voor de ware liefde. En al helemaal niet voor een aantrekkelijke jonge vrouw als Paulette. Kapitein, bent u getrouwd?

KAPITEIN: (*trots*) Mevrouw, ik ben al meer dan veertig jaar gelukkig getrouwd.

LILIAN: (*teleurgesteld*) Ach, dat is nou jammer.

KAPITEIN: (*negeert de opmerking*) Maar ik weet zeker dat Paulette snel genoeg een aardige jongeman tegen zal komen.

LILIAN: Denkt u dat echt? Maar ik probeer anders al maanden er één te vinden. Maar het gaat altijd fout...

KAPITEIN: Misschien heeft ze gewoon wat meer tijd nodig om de juiste te vinden.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto